

– **P**iratai! – suriko motociklininkas, pirštinėtu peleku rodydamas į kraujo ištroškusią piratų įgulą.

– Motociklininkai! – sušuko piratas, kardu mosikuodamas grėsmingos motociklininkų gaujos pusėn.

Vieni greitai artėjo prie kitų. Atrodė, kad bet kurią akimirką užvirs nuožmi kova. Šviesoje spindėjo ginklai – kardai, grandinės, laužtuvai ir patrankos. Ir kai viena gauja jau norėjo pulti kitą...

– IRRR... STOT! – suriko balsas. Motociklininkai ir piratai sustingo savo vietose. Ant scenos užlipo kardžuvė. – Neblogai. Prieš pradėdami didžiosios kovos sceną, paklauskime, ką mano ponas Doradas.

Tai buvo didelio seno Bikinio įdubos teatro scena. Pas-tatas buvo matęs ir geresnių dienų, tačiau žiūrovų salė vis dar

atrodė įspūdingai. Kėdės buvo aptrauktos aksomu, erdvūs balkonai ir aukštos lubos – padabintos žvaigždėmis, mėnuliais ir planetomis. Vyko repeticija.

Prie scenos krašto priėjo kardžuvė vardu Šarpis ir prisidengęs akis nužvelgė tuščias vietas. Nors Šarpis buvo atsakingas už kovos scenas, kiekvieną jo sugalvotą veiksmą turėjo patvirtinti spektaklio režisierius ponas Doradas.

– Ką manote apie sceną prieš didįjį kovos šokį, pone Dorada? Viskas gerai?

Režisierius sėdėjo prie stalo, pastatyto priešais tuščias kėdes. Tai buvo didelė įspūdinga žalia žuvis su berete ir skara. Šalia sėdėjo jo asistentė Ema ir kruopščiai užrašinėjo viską, ką jis sakė.

Ponas Doradas atsiduso.

– Ne, Šarpi, ne viskas gerai. – Jis atsistojo ir skubiai priėjo prie scenos. – Piratai! – Aktoriai, vaidinantys piratus, pasuko galvas į režisierių, nerimaudami, kad juos tuoj aprėks. – Atminkite: jūs nekenčiate motociklininkų! Turėčiau tai matyti jūsų veiduose! Jūsų kūnuose! Jūsų akyse! Jūsų ausyse! Jūsų pelekuose!

Didžiulis raumeningas aktorius negalėdamas patikėti perklausė:

– Mūsų ausyse? Kaipgi mes turėtume parodyti neapykantą savo ausimis? – jis nesėkmingai pamėgino piktai pajudinti ausis. – Oi! Man rodos, pasitempiaus ausies raumenį! – ir įnirtingai pasitrynė ausį.

Šarpis dėbtelėjo į aktorį.

– Ššš! Ponas Doradas kalba!

– O jūs, motociklininkai! – suriaumojo ponas Doradas, priėjęs eilės galą. – Jūs atrodote tarsi būtumėte atvykę į pasimatymą!

Vienas iš aktorių, vaidinančių motociklininkus, sukikeno, bet kiti jį nutildė. Šarpis piktai dirstelėjo į jį.

– Jūs – motociklininkai! – suriko režisierius. – Jūs nekenčiate piratų! Jus nuo jų vimdo!

– Šitaip? – paklausė vienas motociklininkas, susiimdamas už pilvo ir susiraukdamas.

– NE! – suklykė Doradas. – Nuo piratų tau neskauda pilvo! Nuo jų tave užplūsta neapykanta! Nuo jų tau norisi kovoti iš visų jėgų! Va, KĄ aš noriu matyti šioje scenoje – žmogžudišką, žiaurią NEAPYKANTĄ! – Jis kumščiu trenkė į medines grindis. Pakilo dulkių debesis ir arčiausiai esantis piratas užsikosėjo. – Ir, žinoma, grakštų šokį.

– Gerai, Šarpi, – tarė režisierius ir apsisukęs nužygiavo į savo vietą. – Parodyk jiems šokio judesius.

Choreografas suplojo delnais ir kreipėsi į aktorius:

– Ką gi, pasidėkite daiktus... atsargiai! Negalime sau leisti įsigyti naujų vien dėl to, kad neapdairiai numesite ir sulaužysite! – tarė Šarpis. Piratai ir motociklininkai atsargiai pasidėjo savo ginklus. – Dabar visi žiūrėkite į mane, – toliau kalbėjo Šarpis. – Iš pradžių – piratai. Keliai sulenkti, rankos į šalis, svorio centras žemai. Penki, šeši, septyni, aštuoni... – jis parodė kovos šokio žingsnelius – treptelėjimą, spyrį, šuolį ir sukinį. Nors viskas buvo atlikta pagal muziką, šokis tikrai priminė kovą. Šarpis buvo geriausias kovos šokių kūrėjas pasaulyje. Iš pradžių jis išmokė judesių piratus, o tada motociklininkus. Po kelių repeticijų šokėjai jau gerai mokėjo savo judesius ir po sceną judėjo labiau pasitikėdami savimi ir mažiau dvejojami.

– Dar kartą! – sukomandavo Šarpis. – Ir – penki, šeši, septyni, aštuoni...

– Pasiimkite ginklus! – suriaumojo Doradas iš auditorijos.

– Teisingai, – pritarė Šarpis. – Pasiimkite ginklus. – Aktoriai pasiėmė padėtus ginklus. – Tegul abu vadai stoja į priekį.

Aktoriai, vaidinantys piratų ir motociklininkų vadus, žengė į priekį. Jie buvo du didžiausio ūgio aktoriai ir du geriausi šokėjai. Šarpis paaiškino, kaip piratas turėtų mosuoti kardu motociklininko pusėn.

– Šitaip? – paklausė žuvis, vaidinanti piratų vadą. Ji mostelėjo kardu. ŠŠVINK! Ašmenys perrėžė motociklininko kelnų diržą ir kelnės nusmuko žemyn, atidengdamos jo gėlėtas trumpikes.

– Ei! – piktai šūktelėjo motociklininkas, visiems juokiantis paskubomis bandydamas užsimauti kelnes.

– Atleisk, – krizendamas atsiprašė piratas.

Šarpis susiraukė.

– Rekvizitas neturėtų būti toks aštrus, kad perpjautų diržą, – burbtelėjo jis. – Parodyk tą kardą. – Piratas padavė kardą Šarpiui. Jis palietė ašmenis ir staigiai atitraukė peleką. – Oi! Per aštru! – jis iškėlė kardą prieš šviesą ir atidžiai apžiūrėjo. – Palaukit. Čia ne padirbtas kardas. Čia tikras kardas!

– Tikras kardas?! – perklausė piratai. – Jeigu kardai tikri, turėsite mums mokėti kur kas daugiau.

Vienas iš motociklininkų pakėlė ranką.

– Kaip tikras kardas įsimaišė tarp...

BUM!

Driokstelėjo piratų patranka ir sunkus sviedinys perskrodė teatro sieną palikdamas žiojėti didžiulę skylę!

– Oi, – atsiprašė kitoje salės pusėje stovintis aktorius. – Atleiskite, bet aš nekaltas. – Jis pirštu parodė į priešais jį stovinčią rūkstančią patranką. – Čia ne padirbta patranka. Čia tikra patranka!

– KAS TEN VYKSTA?! – suriaumojo Doradas, bėgdamas scenos link ir pikta rodydamas į skylę sienoje. – JŪS NORIT SUGRIAUTI MANO TEATRĄ?!!

– Nebūtų labai sunku, – sumurmėjo vienas motociklininką vaidinantis aktorius. – Jis gana prastos būklės.

Keli aktoriai sukrizeno.

– Visi NEJUDEKIT! – suriko Šarpis. Aktoriai sustingo vietoje. Jis pasisuko į režisierių, kuris sunkiai alsavo nuo sprinto, kad pasiektų sceną. – Pone Doradai, laimei, niekas nesusižeidė. Tačiau atrodo, kad kažkas netikrus ginklus pakeitė tikrais!

– Tikrais ginklais?! – sušnypštė Doradas. – Kas, po paraliais, taip PASIELGTŲ?

Šarpis pakėlė pelekus ir papurtė galvą. Jis negalėjo išivaizduoti. Buvo panašu į tikrą... detektyvą!